

VYČŮRÁNÍ

Záchodová pomsta

Alena Penzešová
Ilustrovala Anna Gajová

FRAGMENT

Vyčůránci – Záchodová pomsta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Alena Penzešová
Vyčůránci – Záchodová pomsta – e-kniha
Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

VYČŮRÁNÍ

Záchodová pomsta

Alena Penzešová

Ilustrovala Anna Gajová

*Věnováno mému synu Maxovi a jeho kocouru
Chuliovi Mipovi – Vznešenému Fetusovi*

Záchodová pomsta

„Hni sebou, Míšo! Kvůli tobě přijdu pozdě!“ popohání Jakub bráchu a nervózně přešlapuje. Jako by nestačilo, že už teď má zpoždění a přijde pozdě na důležitou schůzku básníků. A to všechno kvůli zpomalenému hrochovi Michalovi. Ten lenoch moc dobře ví, že by si měl pospíšit. Ale ne, to by nebyl on, aby nedělal naschvály.

Jakub si neklidně mne tvář a s tragickým výrazem sleduje Míšu. Tohle líné strašidlo má být jeho dvojče? Neee! Tenkrát v porodnici se musel stát strašný omyl. Jeho bratra určitě vyměnili a místo

něj si rodiče přinesli domů tohohle ultralíného trapáka, Michala-pecivála, který mu celý život pouze závidí jeho úspěchy.

Jakub znechuceně pozoruje, jak se Michal pomalu, po centimetrech přesouvá. Připomíná mu zrezivělého robota, kterého se ujal starý šílený vědec a udělal z něj stroj na testování nervů.

„To mi děláš schválně? Dobře víš, že mám být dnes jmenován zástupcem Spolku básníků. Náš předseda Honzík už na mě čeká. Kvůli tobě nestihnu jeho slavnostní projev!“ vyčítá bráchovi.

Michal se zatváří lítostivě. Vypadá, jako by se právě chystal Jakubovi oznámit nesmírně závažnou zprávu. Například že na jejich „oblíbenou“ školu spadl meteorit. Poplácá bráchu po zádech a spustí:

*„Tlustoprdek můj milý
zas mi do uší kvílí.
Rád by už šel do školičky
líbat Janovi nožičky.“*

„Áhahaháááá!“ dusí se Michal smíchy ze svých vydařených rýmů. Nedokáže pochopit, jak se může

Jakub dobrovolně hrnout na setkání s prasečím ksichtem Janem ještě i po vyučování. A už vůbec nerozumí tomu, jak může bez špuntů v uších poslouchat jeho ohyzdnou, nechutnou a traumatizující poezii.

„Ááá, tra-tra-trapáááku, pojď už!“ kvílí Jakub, aby přehlušil Míšův smích.

„Neměl sis zapomenout klíče ve škole, Tlustoprde. Teď počkáš, až nakrmím Vznešeného Fetuse. Jeho zajímá tvůj básnický spolek asi tak jako mě,“ obhazuje se Michal a ještě pomaleji otevírá svému kocourovi kočičí konzervu. „Můžeš to celé sežrat, můj Vznešený Fetusi. Všechno je tvoje. Je to fakt dobré,“ přesvědčuje kocoura.

„Fuj, tobě z těch kočičích zvratků v konzervě není zle? Smrdí to hůř než sud na slepičince, který stará Slížková přisunula k našemu plotu.“ Jakub si zacpává nos. Trapák Míša a jeho rozmazlený kocour mu už pořádně dlouho leží v žaludku. Nebylo by skvělé, kdyby se brácha přestěhoval k jejich bláznivé sousedce? Kocoura Fetuse a jeho zapáchající kočičí konzervy by samozřejmě musel vzít s sebou. Vždyť kurník staré Slížkové je dost prostorný. Pochopitelně, Míšův nový notebook by zůstal jemu. Stará ježibaba Slížková je přece dost vynalézává. Jistě by Michálkovi vymyslela nějaký vhodný program namísto hraní počítačových her. Například sběr slepičinců nebo praní bombardáků.

Už vidí sám sebe, jak bratrovi mává z okna, zatímco ten se stěhuje do kurníku. „Sbohem, Míšo, budeš nám chybět!“ křičí z plna hrdla a usilovně mává s úsměvem na rtech. No, a jednou v noci se u nich doma ozve škrábání na dveře. Krása. Konečně se Jakub dočká té vysněné chvíle. Uvidí ufnukaného a prosícího Michala, který se tulí k rohožce, spíná ruce a přitom mu z vlasů stéká čerstvý slepičinec.

Ještě moment. Lekce u paní Slížkové by neměla skončit bez důrazné, srdcervoucí omluvy. Jakub si založí ruce a přemýšlí, jak by asi měla Míšova omluva znít.

„Drahý brácho! Ó, drahý Jakube! Slibuji, že už navždy budu uklízet tvůj pokoj. Budu za tebe vysávat i mýt podlahy, jen mě prosím už neposílej ke staré Slížkové! Když mě necháš spát v komoře na náradí, už nikdy se tobě ani ctěnému Honzovi, předsedovi veleváženého Spolku básníků, nebudu posmívat. Pochopil jsem, kde je moje místo. Jsem jenom nehodný trapák, drzý, líný grázl, který má mnohem horší známky než ty.“

Se zasněným výrazem se Jakub usmívá, když si představí Michala, jak si zoufalstvím rve vlasy.

„Tlustoprde! Kdy konečně sestoupíš ze svého imaginárního trůnu?“ zaslechne najednou z dálky Míšův hlas a rychle otevírá oči. „Už to vidím. Jistě sis zase představoval, že jsi pánem vesmíru. Honza Trdlo byl tvůj šašek a já otrok, co?“ směje se Míša a Jakub jenom polkne.

Jak je možné, že ho Michal vždycky prokoukne?

„Mám toho plné zuby!“ stěžuje si Jakub svému spolužáku a nejlepšímu kamarádu Honzovi.

„Co se děje? Zase Michal? To kvůli němu sis dal dneska načas?“ zajímá Honzu.

„Neee. Kdepak. Kvůli Michalovi? Je to úžasný brácha. Kdyby mohl, sám by mě odnesl na zádech do školy. Běžel by, až by se mu prášilo od tenisek, jen abych přišel na kroužek včas,“ posmívá se Jakub sám sobě.

„Vždyť ho znáš. Je to grázl. Zákeřný podrazák a nebezpečný nevychovanec. Pamatuj si, že Michal to v životě nikam nedotáhne. O jeho budoucnosti je rozhodnuto už teď,“ rozohněně řeční Honza, až mu na obličej vyraší krůpěje potu a nosní dírky se mu nepřehlédnutelně rozhýbou.

„Já vím, ale štve mě to. Stále se mi jen posmívá. Určitě mi závidí, že právě já se kamarádím s předsedou Spolku básníků,“ lichotí Jakub Janovi.

„Přesně tak!“ souhlasí Honza a zpocenou rukou poplácá Jakuba po zádech. „My dva jsme víc než jen předseda a zástupce. Jsme jako...“ Honza nestihne větu dokončit.

„Jako mořské panny,“ skáče mu do řeči Sam,

který se zastavil opodál a zaposlouchal se do jejich důvěrného rozhovoru.

„Jdeme, přece se tu nebudeme zahazovat s tímto záludným chlapcem, který si neváží vzdělání, pánů učitelů ani paní učitelek a nám dvěma jenom závidí, že jsme jedničkáři.“

Jan odtahuje Jakuba od Sama, který se po jeho slovech nemůže ubránit záchvatu smíchu. Honza vrhne na nepřítele pohled plný opovržení a pouští se do uklízení. „Měli bychom uklízet třídu každý den, aby měla paní uklízečka méně starostí,“ přesvědčuje další tři spolužáky, kteří se po skončení kroužků vrátili do třídy pro svoje věci.

„To byste teda měli,“ přitakává Sam a spolu s ostatními rychle opouští třídu.

„Zase jsme tu zůstali sami,“ stěžuje si Jakub a přemýšlí, jestli je doopravdy správné, že se kamarádí jenom s Honzou, kterého nikdo kromě šprtky Diany neuznává.

„Nic si z toho nedělej, všechno je to jen závist. Víš, my dva jsme na jiné frekvenci než naši spolužáci. Oni vědí, že jsme moudřejší, a tak závidí. Proto se s námi nebaví. Ale zaprvé, zatímco si oni

po vyučování hrají na počítačích a mobilech, my dva se učíme. Zadruhé, my se učíme a jsme čím dál moudřejší. Zatřetí, kdo se dostane na vysokou? Oni, nebo my? Na to mám jednoznačnou odpověď.“ Honza se sebevědomě usmívá a hrdě vypíná hrud'. „Začtvrté, oni nedostudují, nebudou mít slušnou práci, a my dva budeme vydělávat klidně i sto tisíc korun měsíčně. Já se stanu básníkem a spisovatelem, a ty budeš mít hudební skupinu,“ zasní se Jan.

„Já nechci mít hudební skupinu,“ oponuje Jakub. „Potom, co nás Michal ztrapnil v televizi s tím videoklipem, jsem se rozhodl, že budu raději starostou. Anebo šéfem nějaké velké firmy,“ vysvětluje kamarádovi.

Honza zbledne. Jakubovy plány začínají vypadat lépe než ty jeho. Proč by se i on nemohl stát starostou? Je snad horší než Jakub?

„Hele,“ snaží se změnit téma, „skoro jsem zapomněl, že mám zítra narozeniny. Až půjdeme ze školy, mohli bychom se zastavit v obchodě. Musím koupit kinderčokoládky, které zítra rozdám spolužákům.“

„Páni, ty dáš spolužákům takové drahé sladkosti? My kupujeme ty obyčejné čokolády z Lidlu. Taťka říkal, že je jedno, čím si zkazíme zuby. No a kinderčokolády si šetřím pro sebe. Mám jich už 86 kousků. Pro jistotu jsem si je schoval pod postel do krabice od bot, aby je nenašel Míša. Určitě by mi je všechny sežral jako minule,“ stěžuje si Jakub.

„To nemyslíš vážně!“ naho-
dí Honza pobouřený výraz
a dále drhne katedru svým zpo-
ceným tričkem z tělaku.

„No fakt! Hodil mi tam pár mrtvých chrobáků
a potom rodičům nakecal, že mi ty sladkosti sežra-
li brouci, protože si neuklízím pokoj,“ rozčiluje se
Jakub.

„Ten drzý puberták! Mi-
chal je jako nenažraná kobyl-
ka. Škoda že my dva nejsme
bráchové. Po vyučování by-
chom společně uklízeli a po-
tom se učili. A ve volném čase
bychom řešili napínavé rébusy a křížovky
a psali básně,“ sní zase Honza.

„Víš co? Zítra dám
čokoládky všem spolužákům kromě
Michala, Samuela a Tomáše. Ať si ti
grázlové konečně uvědomí, že od-
měna se dává jen za slušné chová-
ní,“ plánuje.

Jakub souhlasně přikyvuje,
když vtom se mu v hlavě vylíhne

neuvěřitelně originální a zákeřný nápad. Jako by mu něco našeptávalo: *Ted, Jakube. Už je čas zatočit s tím podlým trapákem, který tě dnes ráno před celou třídou nazval novou nechutnou přezdívkou – Hormon.*

„Ano,“ přitakává Jakub. Trapák Míša konečně dostane, co si zaslouží. A tenhle superzákeřný tajný plán určitě neprokoukne.

„Poslouchej, Honzo. Nemyslíš, že Míša, Tomáš a Sam by si zasloužili dostat větší ponaučení?“ spustí.

Jan svraští obočí a podezíravě se na Jakuba zadívá. „Jak to myslíš?“ ptá se nechápavě.

„Zítra prostě rozdáš kinderčokoládky všem spolužákům. I Michalovi, Tomášovi a Samuelovi. Akorát ty jejich čokolády budou trochu upravené,“ vysvětluje Jakub stále nechápajícímu Honzovi. „Koukni,“ zableskne se Jakubovi v očích, „jejich čokolády opatrně rozbalíme a vymácháme je

v záchodové míse. Pak je vysušíme a znovu důkladně zabalíme. Musíme je vložit do zvláštní krabičky, abys poznal, které jsou ty ‚záchodové‘, určené pro naše vyvolené.“

„A-a-a-ale to je bombový plán!

A až je naši vyvolení sní, budeme jim říkat hajzloví pavouci,“ raduje se Honza a mne si ruce. Zatíná pěsti a celý se třese vzrušením.

Jakub se pyšně prochází třídou. „Nemůžu se dočkat, až se Michal zakousne do záchodové čokolády. Bude to bomba! Určitě pozvrací celou třídu, až se dozví, co zbaštil,“ zasní se Jakub.

„A až se všichni tři pozvracejí, vyfotíme je a fotky pošleme do televize. Ztrapníme je stejně jako tehdy Michal nás s tím videoklipem. Naše úchvatná píseň *Mořská panna* byla jen kvůli němu všem pro smích. Od té doby, co jsem byl v telce, mě i soused Roman zdraví: ‚Ahoj, Veselý chlapče.‘ A když ho pozdravím, kývne na mě a křičí na celou ulici: ‚Říkej mi Romane, budeme přáteli, ať se všichni o nás dozvědí,‘“ stěžuje si Honza. Nemůže Michalovi odpustit, že jejich videoklip poslal do pořadu *Sobotní chvilka trapnosti*.

„Přesně tak, jejich fotky dáme i do školního časopisu a na Facebook. Jsem zvědavý, jestli si Michal potom dovolí oslovovat mě Tlustoprde nebo nově Prasečí hormone,“ plánuje Jakub.

„Jde se do obchodu a potom k nám domů! Celá akce musí být přísně tajná,“ zavelí Honza a balí si fialovo-zelenou školní aktovku s květinným potiskem.

„Měli bychom ji nějak nazvat,“ navrhuje Jakub.

„Koho?“ nechápavě se ptá Honza.

„No koho asi? Děda Vševěda!“ nervózně odsekne Jakub. Občas má pocit, jako by se Honza vrátil z jiné galaxie, kde pobýval několik let na zapomenuté vesmírné stanici.

„Děda? Ale proč potom říkáš ji? Vždyť děd je mužského rodu. Skloňuje se podle vzoru pán,“ sebevědomě ho poučuje Jan.

„Pomoc, já už to nedávám,“ zavírá oči Jakub a vypadá, jako by se připravoval na konec světa. „Honzo, děd Vševěd byl jenom vtip, předtím jsi mluvil o akci, tak jsem navrhl, abychom tu naši akci nějak nazvali,“ důrazně a polopaticky vysvětluje kamarádovi.

„Děd Vševěd, vtip, akce. Ahááá!“ Honza konečně začíná chápat. „Dobře, a co takhle tu naši akci nazvat *Tajná mise dvou šikovných a moudrých chlapců jedničkářů, kteří chtějí dát záchodovou akci za vyučenou třem nevychovacům? Anebo Dva odvážní kluci, vynikající žáci, kteří se rozhodli pomstít třem drzým grázlům, co si neváží školy a vědomostí, a proto jim kinderčokolády namočili v záchodě?*“

Jakub se zatváří zdrceně a mávne rukou. „Víš co, pojďme raději do toho obchodu, ať to celé stihneme, abychom se večer mohli učit. Zítra máme v hodině českého jazyka odevzdat báseň, kterou jsme napsali o prázdninách. Ještě to nemám hotové,“ strachuje se.

„Jestli chceš, já ti tu báseň napíšu, pro mě je to hračka. Jsem v tom nejlepší z celé školy. Říká to i paní učitelka Světlana Lepková,“ pěje na sebe Jan chválu, až přitom prská na všechny strany. „Určitě si chceš tu moji báseň poslechnout. Vidím ti to na očích. Přiznej se!“ usmívá se od ucha k uchu a kolébavě utíká zpátky k tabuli. Nemůže si přece nechat ujít příležitost přednést svoji vlastní tvorbu.

Jakub nervózně přešlapuje, houpe se na židli a s výrazem beznaděje kouká na hodinky. V tuto chvíli nemá vůbec chuť na poezii, ale zastavit Jana v přednesu dokáže jenom přírodní katastrofa.

Honza se ukloní a spustí:

„Prázdniny

Líbezná chvíle trávíme ve škole,

bez ní jsou moje dny pusté a holé.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.